

větvemi. Přesto ve spěchu zakopla a klopýtla; Val jí řekla, ať si pospíší, a ona věděla, že nesmí nechat sestru čekat.

V žilách jí jiskřilo vzrušení a očekávání smíchané s nemalou dávkou strachu – bude dnes *konečně* ta noc?

Když se Veronyka vracela do chaty, kterou sdílela s Val, tvořil jí dech před obličejem obláčky. Byla malá a byla opuštěná, když ji našly; z předních dveří se loupala jasně modrá barva a okenice byly rozbité. V teplejších měsících ji pravděpodobně používali lovci a během deštivé zimní sezóny byla prázdná. Počasí bylo s každým dalším dnem sušší a teplejší, takže už tam nemohly zůstat moc dlouho. Další z mnoha přechodných domovů.

Jakmile se chata objevila v dohledu, sevřelo se Veronyce srdce. Hustý sloupec kouře, který se valil z komína, když odcházela, se změnil v tenký proud přízračných obláčků. Docházel jim čas.

Posledních pár kroků uběhla, a když se protáhla do jediné místnosti, bouchly chatrné dřevěné dveře o kamennou zeď. Byla tam tma, v níž oranžově blikaly žhnoucí uhlíky. Ve vzduchu visel těžký zápach kouře a na jazyku ucítila hořkou chuť popela.

Val stála před kulatým ohništěm uprostřed chaty a otočila se, když uslyšela Veronyku vejít. S netrpělivým, rozrušeným výrazem vytrhla Veronyce košík z rukou a upřela pohled na jeho obsah.

Nespokojeně si odfrkla. „Jestli je tohle to nejlepší, co dokážeš...“, řekla a nedbale ho odhodila stranou, takže se polovina kostí vysypala na udusanou hliněnou podlahu.

„Říkala jsi, ať si pospíším,“ namítla Veronyka, podívala se za Val a zjistila, že oheň tiše žhne pod hromadou nového otopu. Nebyly to však vařené nebo na rožni ohořelé kosti zvířat. Byly to velké bílé kosti.

Kosti, které vypadaly jako *lidské*.

Val sledovala její pohled a odpověděla na nevyčtenou otázku. „A přesto ti to trvalo příliš dlouho, tak jsem se šla podívat sama.“

Navzdory horku přeběhl Veronyce mráz po zádech.

Zatáhla za těžký vlněný plášť, který měla ovinutý kolem ramen, a její soví průvodce, na nějž úplně zapoměla, si načechrál peří.

Ten pohyb upoutal pozornost její sestry. Veronyka ztuhla a cítila, jak ji brní svaly, zatímco čekala na sestřinu reakci. Vybuchne vzteky, jak to často dělávala, nebo přítomnost toho zvířete přejde mlčením?

Sýček se pod Valiným pohledem nervózně zachvěl a přešlápl z nohy na nohu. Veronyka se ho snažila uklidnit, ale po kůži jí přebíhaly vlny úzkosti. Chvilku nato jí pták zaryl drápy do ramene a bezhluchně vylétl ven dosud otevřenými dveřmi ven.

Veronyka je za ním zavřela a dala si na čas, než se postavila tvář v tvář své sestře s obavami z nevyhnutelné hádky. Obě byly animágyňe – schopné rozumět zvířatům a komunikovat s nimi –, ale měly velmi odlišné názory na to, co to obnáší. Val věřila, že se zvířaty by se mělo zacházet jako s nástroji. Nutit je, ovládat je, domínovat jim.

Veronyka ke zvířatům naopak cítila spřízněnost, ne nadřazenost.

„Milovat je je slabost,“ pronesla varovně Val obrácená k Veronyce zády, zatímco se krčila před ohništěm. Přidala několik menších kostí z Veronyčina košíku do rostoucích plamenů, pečlivě je naskládala kolem dvou hladkých šedých vajec, zčernalých a pokrytých sazemi. Ležela uprostřed žhavého uhlí na loži z kostí a popela a plameny olizovaly jejich boky.